

Jelenia Góra, dnia 27 czerwca 2024 r.

SKO.GP/41/24/24

DECYZJA

Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze

Na podstawie **138 § 1 pkt 1** ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 572) oraz art. 59 ust. 1, art. 61 ust. 1 pkt 3-6 i 3 pkt 3, art. 56, art. 64 ust. 1 w zw. z art. 54 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 997 ze zm.), po rozpatrzeniu odwołania Bożeny Majki, zam. Ubocze 128, 59-620 Gryfów Śląski od decyzji Burmistrza Gminy i Miasta Gryfów Śląski z dnia 27 marca 2024 r. nr 25/2024 o ustaleniu warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie pięciu farm elektrowni fotowoltaicznych o łącznej mocy do 5 MW wraz z niezbędnymi obiektami i urządzeniami infrastruktury technicznej lokalizowanej w granicach części działki nr 936, obręb Ubocze, gmina Gryfów Śląski, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze:

orzeka

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję w całości.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 13 czerwca 2023 r. PVE Sp. z o. o. z siedzibą w Bydgoszczy zwróciła się do Burmistrza Gminy i Miasta Gryfów Śląski o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie pięciu farm elektrowni fotowoltaicznych o łącznej mocy do 5 MW wraz z niezbędnymi obiektami i urządzeniami infrastruktury technicznej lokalizowanej w granicach części działki nr 936, obręb Ubocze, gmina Gryfów Śląski.

Decyzją z dnia 27 marca 2024 r. nr 25/2024 Burmistrz Gminy i Miasta Gryfów Śląski ustalił żądane warunki zabudowy.

Od decyzji tej w ustawowym terminie odwołanie złożyła właścicielka sąsiedniej nieruchomości, Bożena Majka. Wskazała, że jest niezadowolona z decyzji. Uzasadniła to tym, że jej działka stanie się mniej atrakcyjna, farma będzie wytwarzała hałas, farma będzie usytuowana w sąsiedztwie lasu, gdzie żyją zwierzęta, panele fotowoltaiczne wytwarzają

szkodliwe dla ludzi i zwierząt pole magnetyczne, farma będzie powodowała zacinienie jej działki, w odległości 100 m od granicy działki znajduje się boisko sportowe, na którym młodzież i dzieci uprawiają sport, w miejscu planowanej zabudowy nie ma zasilania energetycznego, co wiąże się z koniecznością doprowadzenia zasilania, budowy infrastruktury, budowa farmy na stałe zmieni i pogorszy krajobraz tego terenu, który jest krajobrazem wyłącznie rolniczym.

Orzekając jak we wstępie, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze wzięło pod uwagę, co następuje:

Rozpoznawana sprawa dotyczy ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie pięciu farm elektrowni fotowoltaicznych o łącznej mocy do 5 MW wraz z niezbędnymi obiektami i urządzeniami infrastruktury technicznej lokalizowanej w granicach części działki nr 936, obręb Ubocze, gmina Gryfów Śląski.

Zasadniczą, materialnoprawną, podstawę rozpoznania sprawy stanowią przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 997 ze zm.), zwanej w treści niniejszej decyzji również *u.p.z.p.* lub *ustawa*.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Natomiast w myśl ust. 2 pkt 2, w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym: 1) lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego; 2) sposób zagospodarowania terenu i warunki zabudowy dla innych inwestycji ustala się w drodze decyzji o warunkach zabudowy.

W myśl art. 59 ust. 1 *u.p.z.p.*, zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego, polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, z zastrzeżeniem art. 50 ust. 1 i art. 86, wymaga ustalenia, w drodze decyzji, warunków zabudowy. Przepis art. 50 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Wedle art. 60 ust. 1 ustawy, decyzję o warunkach zabudowy wydaje, z zastrzeżeniem ust. 3, wójt, burmistrz albo prezydent miasta po uzgodnieniu z organami, o których mowa w

art. 53 ust. 4, i uzyskaniu uzgodnień lub decyzji wymaganych przepisami odrębnymi. Na podstawie

art. 60 ust. 4 ustawy, sporządzenie projektu decyzji o ustaleniu warunków zabudowy powierza się osobie, o której mowa w art. 5, albo osobie wpisanej na listę izby samorządu zawodowego architektów posiadającej uprawnienia budowlane do projektowania bez ograniczeń w specjalności architektonicznej albo uprawnienia budowlane do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 u.p.z.p., do decyzji o warunkach zabudowy stosuje się odpowiednio przepisy art. 51 ust. 2-3, art. 52, art. 53 ust. 3-5a i 5c-5f oraz art. 54-56, co dotyczy w szczególności wydania decyzji na wniosek inwestora, wskazania organów właściwych do dokonania uzgodnień projektu decyzji o warunkach zabudowy oraz wymaganej treści decyzji o warunkach zabudowy (art. 54 w zw. z art. 64).

Natomiast przesłanki wydania decyzji o warunkach zabudowy uregulowane są w art. 61 ustawy. Zgodnie z ust. 1, wydanie decyzji o warunkach zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia następujących warunków:

- 1) co najmniej jedna działka sąsiednia, dostępna z tej samej drogi publicznej, jest zabudowana w sposób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu;
- 2) teren ma dostęp do drogi publicznej;
- 3) istniejące lub projektowane uzbrojenie terenu, z uwzględnieniem ust. 5, jest wystarczające dla zamierzenia budowlanego;
- 4) teren nie wymaga uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne albo jest objęty zgodą uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1;
- 5) decyzja jest zgodna z przepisami odrębnymi;
- 6) zamierzenie budowlane nie znajdzie się w obszarze:
 - a) w stosunku do którego decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 273 i 1846 oraz z 2023 r. poz. 595), ustanowiony został zakaz, o którym mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1 tej ustawy,
 - b) strefy kontrolowanej wyznaczonej po obu stronach gazociągu,

c) strefy bezpieczeństwa wyznaczonej po obu stronach rurociągu.

Wreszcie, z przepisu art. 56 w zw. z art. 64 ustawy wynika, że nie można odmówić ustalenia warunków zabudowy, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Przepis art. 1 ust. 2 nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia warunków zabudowy.

Co istotne w niniejszej sprawie, wedle art. 61 ust. 3 pkt 3 ustawy, przepisów ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się do instalacji odnawialnego źródła energii. Zgodnie z art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz.1378 ze zm.) instalacja odnawialnego źródła energii to instalacja stanowiąca wyodrębniony zespół:

a) urządzeń służących do wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła lub chłodu opisanych przez dane techniczne i handlowe, w których energia elektryczna lub ciepło lub chłód są wytwarzane z odnawialnych źródeł energii, lub

b) obiektów budowlanych i urządzeń, stanowiących całość techniczno-użytkową służącą do wytwarzania biogazu, biogazu rolniczego, biometanu lub wodoru odnawialnego - a także połączony z tym zespołem magazyn energii elektrycznej, magazyn biogazu lub instalacja magazynowa w rozumieniu art. 3 pkt 10a ustawy - Prawo energetyczne wykorzystywana do magazynowania biogazu rolniczego, biometanu lub wodoru odnawialnego;

Natomiast w art. 2 pkt 22 tejże ustawy, za odnawialne źródło energii uznano odnawialne, niekopalne źródła energii obejmujące energię wiatru, energię promieniowania słonecznego, energię aerothermalną, energię geothermalną, energię hydrothermalną, hydroenergię, energię fal, prądów i pływów morskich, energię otoczenia, energię otrzymaną z biomasy, biogazu, biogazu rolniczego, biometanu, biopłynów oraz z wodoru odnawialnego;

Na podstawie przywołanej definicji, do odnawialnych źródeł energii należą zatem m.in. farmy fotowoltaiczne.

Niewątpliwie zatem projektowana inwestycja polegająca na budowie pięciu farm elektrowni fotowoltaicznej o mocy do 5 MW stanowi instalację odnawialnego źródła energii w postaci urządzeń służących do wytwarzania energii opisanych przez dane techniczne i handlowe, w których energia jest wytwarzana z odnawialnych źródeł energii. Planowane przedsięwzięcie polega na budowie infrastruktury umożliwiającej produkcję energii z odnawialnych źródeł energii, tj. energii słonecznej. Brzmienie powyższego przepisu jest jednoznaczne i odpowiada celom ustawy. W aktualnym orzecznictwie Naczelnego Sądu

Administracyjnego przeważa stanowisko, że treść art. 61 ust. 3 u.p.z.p. przesądza, iż warunków określonych w przepisie art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się m. in. do instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 u.o.z.e. (por. wyroki NSA: z dnia 17 stycznia 2023 r., II OSK 2706/22; z dnia 22 listopada 2022 r., sygn. akt II OSK 2249/22; z dnia 3 listopada 2022 r., II OSK 2130/22; z dnia 12 października 2022 r., II OSK 1482/21; z dnia 11 stycznia 2022 r., II OSK 667/21). Podkreśla się przy tym, że jednoznaczne brzmienie art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie daje podstaw do wprowadzania ograniczeń w jego zastosowaniu wynikających m.in. z mocy czy innych parametrów jakimi ma się charakteryzować lokalizowana instalacja odnawialnego źródła energii (por. wyrok NSA z dnia 29 czerwca 2022 r., II OSK 1276/21). NSA w wyroku z dnia 12 października 2022 r., II OSK 1482/21 wskazał, że nowelizację art. 61 ust. 3 u.p.z.p. trzeba postrzegać systemowo jako realizację celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych. Jednym z celów tej dyrektywy, który został uprzednio również wyrażony w Dyrektywach 2009/28/EC oraz 2001/77/EC, jest zalecenie uproszczenia i skrócenia procedur administracyjnych dotyczących realizacji inwestycji w zakresie odnawialnych źródeł energii. Wdrożenie technologii fotowoltaiki słonecznej oraz energii słonecznej termicznej daje szanse przynoszenia obywatelom i przedsiębiorstwom korzyści, tak w zakresie ochrony klimatu, jak i korzyści ekonomiczne. Wykorzystanie energii słonecznej, w połączeniu z efektywnością energetyczną, stanowi sposób na ochronę obywateli i przedsiębiorców przed zmiennością cen paliw kopalnych. Te wartości w pełni uzasadniały odejście przez ustawodawcę od badania przesłanek określonych w art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.z.p.

Należy zatem przyjąć, że lokalizacja farmy fotowoltaicznej dokonywana na podstawie przepisów u.p.z.p. niezależnie od jej mocy, zgodnie z art. 61 ust. 3 u.p.z.p, nie wymaga oceny przesłanki zasady dobrego sąsiedztwa (art. 61 ust. 1 pkt 1) oraz dostępu do drogi publicznej (art. 61 ust. 1 pkt 2).

Skład orzekający Kolegium w niniejszej sprawie, powyższe stanowisko w pełni podziela. Zauważyć przy tym należy, iż wskazana wyżej wykładnia art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie oznacza oczywiście, iż farmy fotowoltaiczne być lokalizowane w każdym dowolnym miejscu. Należy podkreślić, że zasada dobrego sąsiedztwa nie stanowi w systemie prawnym wyłącznego instrumentu limitującego dopuszczalność lokalizacji określonych przedsięwzięć w danym miejscu. Limitującą rolę pełnią także przesłanki z art. 61 ust. 1 pkt 3-6 u.p.z.p. Nie będzie możliwości lokalizacji inwestycji w postaci urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii w przypadku niewystarczalności uzbrojenia, konieczności ochrony gruntów rolnych i leśnych, znajdowania się terenu w strefie wyłączonej spod zabudowy oraz

niezgodności z przepisami szczególnymi, w tym z zakresu ochrony środowiska. Biorąc pod uwagę specyfikę inwestycji dotyczących instalacji odnawialnego źródła energii, będących przedsięwzięciami z pogranicza infrastruktury technicznej i produkcji, nie można uznać, że rezygnacja przez ustawodawcę z przesłanki dobrego sąsiedztwa stanowi zabieg kolidujący z założeniem racjonalności prawodawcy. Zaznaczyć trzeba, że w przypadku tego rodzaju inwestycji w zdecydowanej większości przypadków trudno byłoby zdefiniować, na czym polegać ma dobre sąsiedztwo. Są to bowiem w większości inwestycje polegające na montażu (instalacji) urządzeń lub ich zespołów, dla których trudno szukać wzorca w zabudowie sąsiedniej. Wymagają one też odpowiednich warunków przyrodniczych, które w tym przypadku stanowić muszą zasadniczy czynnik doboru lokalizacji, nie zaś dobre sąsiedztwo w rozumieniu art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. Z technicznego punktu widzenia często nie ma możliwości budowy kolejnej elektrowni OZE w sąsiedztwie istniejących już farm fotowoltaicznych, bowiem linie elektroenergetyczne nie spełniają warunków do odbioru energii z kolejnych elektrowni.

Zarzuty odwołującej się koncentrują się wokół kwestii oddziaływania inwestycji na nieruchomości sąsiednie. Jednak kwestie te były badane przez organ przy wydawaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, która dla tej inwestycji była konieczna. Organ wydając w dniu 25 maja 2023 r. decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach przesądził, iż po spełnieniu warunków wskazanych w tej decyzji, inwestycja nie będzie miała wpływu na środowisko oraz na zdrowie i życie ludzi. A zatem zarzuty strony dotyczące hałasu, wytwarzanego przez inwestycję pola magnetycznego, zmiany i pogorszenia krajobrazu, wpływu na możliwość korzystania z boiska znajdującego się na sąsiedniej nieruchomości, wpływu na zdrowie ludzi i zwierząt są bezzasadne. Zdaniem Kolegium, również inne zarzuty odwołania są nieuzasadnione. Wpływ inwestycji na atrakcyjność działki sąsiedniej, czy zacinienie działki nie może zostać uwzględniony w toku postępowania o ustalenie warunków zabudowy. Kolegium wskazuje, że kwestie dotyczące zacinienia nieruchomości nie są przedmiotem rozpatrzenia w postępowaniu dotyczącym ustalenia warunków zabudowy, a podlegają weryfikacji dopiero w postępowaniu dotyczącym pozwolenia na budowę (zob. wyrok NSA z 20 lutego 2019 r. sygn. akt II OSK 818/17). Postępowanie w sprawie ustalenia warunków zabudowy stanowi wstępny etap procesu inwestycyjnego, kolejnym etapem będzie zatwierdzenie projektu budowlanego i uzyskanie pozwolenia na budowę. W postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy organ nie bada warunków technicznych inwestycji, a jedynie określa w kontekście ładu przestrzennego, czy dana inwestycja i jej funkcja jest dopuszczalna

na danym terenie. W postępowaniu tym ochrona interesów osób trzecich nie może być rozciągana na okoliczności będące przedmiotem badania organów administracji architektoniczno-budowlanej. Ochrona interesów osób trzecich w postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu może nastąpić tylko w takim zakresie, w jakim sprawa nie jest objęta przepisami prawa budowlanego. Dopiero organ wydający decyzję o pozwoleniu na budowę będzie oceniał, czy projektowane zamierzenie spełnia warunki określone w prawie budowlanym i przepisach szczególnych wydanych na jego podstawie. Decyzja o warunkach zabudowy określa jedynie, czy dana inwestycja jest w danym miejscu możliwa, a jeśli tak - jakie warunki i zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy są dopuszczalne. Kwestie dotyczące wpływu planowanej inwestycji na nieruchomości sąsiednie i jej zgodności z warunkami techniczno-budowlanymi są rozstrzygane w odrębnym postępowaniu i nie mieszczą się w granicach postępowania dotyczącego ustalenia warunków zabudowy. W pouczeniu zaskarżonej decyzji organ I instancji zawarł też zgodnie z art. 63 ust. 2 u.p.z.p., informację, że decyzja nie rodzi praw do terenu oraz nie narusza prawa własności i uprawnień osób trzecich, zaś informację tej treści zamieszcza się w decyzji, co także należy ocenić jako prawidłowe. Decyzja o warunkach zabudowy nie jest bowiem rozstrzygnięciem, która ma moc ograniczenia cudzych prawa do nieruchomości.

W niniejszej sprawie prawidłowo organ ustalił, że inwestycja spełnia pozostałe (poza pkt 1 i 2) wymagania wskazane w art. 61 u.p.z.p. Jeśli chodzi o infrastrukturę techniczną, inwestycja nie będzie wymagała przyłączenia do sieci wodociągowej oraz sanitarnej. Jedynie do sieci elektroenergetycznej, ale w tym zakresie inwestor przedłożył zapewnienie gestora sieci: Tauron Dystrybucja S. A. z 13.06.2023 r. o możliwym przyłączeniu nieruchomości do sieci elektroenergetycznej. I tak, tu odwołująca ma rację, inwestycja będzie wymagała doprowadzenia tej instalacji do inwestycji, nie jest to jednak argument, który mógłby przemawiać za odmową ustalenia warunków zabudowy. W zakresie warunku wskazanego w art. 61 ust. 1 pkt 4 u.p.z.p. organ pozyskał w toku postępowania uzgodnienie Starosty Lwóweckiego z 14 grudnia 2023 r., który uznał, że inwestycja będzie realizowana na części działki nr 936 obręb Ubocze nie podlegający ochronie w zakresie przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

Organ pozyskał w toku sprawy także uzgodnienie Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w zakresie wymagań higienicznych i sanitarnych.

Jak wskazano wyżej, w sprawie nie była wykonywana analiza funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu w zakresie warunków, o których mowa w art. 61 ust. 1 ustawy, bowiem nie było takiego wymogu, pozostałe zaś warunki wynikające z przepisów

u.p.z.p. inwestycja spełnia. Organ prawidłowo ustalił strony postępowania i zawiadomił je o jego wszczęciu i zakończeniu i możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych w sprawie dowodów i materiałów. Zastrzeżeń nie budzi także ustalenie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, albowiem odbyło się ono z poszanowaniem przepisów k.p.a. oraz innych przepisów proceduralnych wynikających z u.p.z.p.. Celem postępowania w przedmiocie ustalenia warunków zabudowy jest ocena, czy zamierzona przez inwestora zmiana zagospodarowania terenu, dla której nie został uchwalony miejscowy plan, jest dopuszczalna. W toku tego postępowania dochodzi, zatem do konfrontacji oczekiwań inwestora określonych we wniosku z możliwościami prawnymi. Tym samym uznać należy, iż organ I instancji, w ramach swoich kompetencji oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa ustalił żądane warunki zabudowy.

Niemniej jednak Kolegium dopatrzyło się, że w aktach administracyjnych brak jest informacji, by organ dochował obowiązku wynikającego z art. 66a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z tym przepisem *do decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy, poprzedzonych decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, stosuje się przepisy art. 72 ust. 6 i 6a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko*. Na mocy art. 76 ust. 6 ustawy: *organ właściwy do wydania decyzji, o których mowa w ust. 1, dotyczących przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, niezwłocznie po wydaniu decyzji, podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, a także udostępnia na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu treść tej decyzji. W informacji wskazuje się dzień udostępnienia treści decyzji*. Zgodnie z art. 76 ust. 6a ustawy *udostępnienie dokumentacji sprawy, o której mowa w ust. 6, następuje zgodnie z przepisami działu II*.

Na mocy zatem przywołanych przepisów jeżeli w procesie inwestycyjnym wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy poprzedzało wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, to organ wydający wskazane decyzje obowiązany jest niezwłocznie po ich wydaniu do:

- podania do publicznej wiadomości informacji o wydanej decyzji i o możliwości zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy,
- udostępnienia treści tej decyzji na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie

podmiotowej obsługującego go urzędu,

– wskazania w informacji dnia udostępnienia treści decyzji.

Dokumentacja sprawy udostępniana jest zgodnie z unormowaniami zawartymi w dziale II ustawy z 3.10.2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

W niniejszej sprawie decyzja o warunkach zabudowy została poprzedzona decyzją z 25 maja 2023 r. o braku stwierdzenia potrzeby oceny oddziaływania na środowisko przedmiotowej decyzji. Jest to zatem decyzja środowiskowa wydana dla przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 54 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko). Przepis art. 66a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym mówi, o decyzji o warunkach zabudowy, poprzedzonej decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, tym samym ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Także art. 76 ust. 6 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, odwołuje się do decyzji dotyczących przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, zatem zarówno tych potencjalnie znacząco oddziałujących na środowisko jak i tych zawsze znacząco oddziałujących na środowisko. Wskazać jednak należy, iż obowiązek, który organ I instancji naruszył ma na celu jedynie informacyjne zawiadomienie społeczeństwa o wydanej w sprawie decyzji, nie ma na celu doręczenia decyzji, które w niniejszej sprawie odbywało się w sposób pisemny. Tym samym Kolegium uznaje, że to uchybienie nie miało wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, które jest prawidłowe i zgodne z obowiązującymi przepisami. Niemniej jednak organ I instancji winien ten przepis mieć na względzie rozstrzygając sprawę.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze w składzie:

Przewodniczący Składu Orzekającego: *Agnieszka Mazurkiewicz*

Członek: *Zygmunt Kawka*

Członek: *Henryk Bloch*

Pouczenie:

1. Na niniejszą decyzję przysługuje stronie prawo wniesienia skargi, w dwóch egzemplarzach, do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze, ul. Piłsudskiego 12, 58-500 Jelenia Góra.

2. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności;
- 2) oznaczenie organu, którego działania lub bezczynność skarga dotyczy;
- 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

3. Stosownie do art. 239 § 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 ze zm.) strona skarżąca działanie, bezczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach z zakresu pomocy i opieki społecznej nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, w tym wpisu od skargi.

Wysokość wpisu sądowego wynosi w tej sprawie wynosi 500 zł (na podstawie § 2 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. Nr 221 poz. 2193). Strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Zgodnie z art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Stosownie do art. 243 § 1 prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.